

BOMBABIZTOS ÉPÜLETEK?

DDr. Mueller Othmár
a hadtudomány kandidátusa

Hassan Astenek, az USA-beli Berkeley Egyetem professzora kutatásai alapján olyan stabilizációs módszerrel javasolja megerősíteni, illetve megépíteni a feltehetően veszélyeztetett, főként középületeket, hogy akár több mázsa robbanóanyag detonációja sem omlasztja össze azokat.

Eljárásának lényege az, hogy különleges acélhuzalokkal feszíti át a födémeket és más tartószerkezeteket. Kísérletei során 100 tonna (statikus) súllyal megterhelt födéme nem szakadtak le. Ezek a megerősítések az építési költségek 1 %-át teszik ki, új épületek esetén. Természetesen a bomba közelében lévő személyeket ez a módszer nem védi meg. (Der Spiegel, Hamburg, 2001. 24. szám 214. oldal).

TURISTÁK A HALÁLSÁVBAN

A volt német-német határ mentén, az NDK oldalon 1961. augusztus 13.-át követően a Keleti tengertől a Csehszlovák határig 1379 km hosszban mintegy 500 m szélességben hegyeken, völgyeken, síkságokon át, több éves tevékenységgel az NDK határsávot létesített, melyet „halálsávnak” is (Todesstrei fen) neveztek. Nyugat-Berlin körül a „fal” létesült (die Mauer). természetesen 1989. után azonnal megkezdődtek a felszámolási munkák, melyek időközbeni többszöri veszélytelenítési kijelentések ellenére még ma is folynak több problémás területen.

Elvileg német precizitással készültek el az NVA (Német Néphadsereg) akna-és csapda telepítési térképei. (Verlegeprotokoll: telepítési jegyzőkönyv).

ezeket az NSZK katonai szerveinek rendelkezésére bocsátották az egyesítéskor. 1983 és 1989 között a Bundeswehr utászai a telepítési térképeken jelöltek szerint a 32 m széles aknasávokat aknataposó hernyótalpasokkal végigrobbantották, így ezek aknamenteseknek tekinthetők. (A „felszántás” 30 cm mélységig terjedt). Mindazonáltal aknakutató magáncégek még 1100 taposóaknát találtak ezt követően. (A hatástalanítás a hadsereg tüzszeréseinek feladata). E határsáv felületeket természetvédelmi területekké nyilvánították, mert a közel 30 évi „zavartalanság” biztosította a különleges növények újra elterjedését.

De 2000.-től ismét problémássá vált a térség. Kirándulók a volt határsávon kívül először egy szovjet PMN taposóaknát találtak, majd egy NDK PFM-2-t. Amikor ezt robbantani akarták, tőle 25 méterre újabb aknákat találtak Alsófrank-honban. Ezt követő parlamenti vizsgálat szerint a védelmi minisztérium 1995. évi optimista jelentései ugyancsak vitathatóak. Az eredetileg telepített 1.8 millió aknából végül 33 ezer „eltűntnek” nyilvánítottak. E számból 18 ezer orosz „fadobozakna” volt ezek egy katonai kutatóintézet vizsgálatai szerint „messzemenően elrothadtak”. mivel a bennük lévő fém miatt nehéz lett volna megtalálni őket, ezért lemondtak keresésükről. A további 15 ezer taposóakna plastik burkolatú volt, ezeket végül nem keresték, mert nem találódtak meg és állítólag a „maradékrisikót” alacsonynak nyilvánították, noha ezen aknák élettartama akár 80 év is lehet. További „indoklások”: sok aknát nyilván állatok is felrobbanthattak, de elvihettek távolabbra is. A közel 100 grammos, levegős aknácskákat sok esetben a lezúduló hegyi esők ki-és elmoshattak, így találtak 5 kilométerre a volt aknasávtól odamosott aknákat. A volt sávon kívül eddig nem is kutattak. Az első a sáv alapos kutatása 80 millió DM.-be került. A problémás helyzet miatt a szövetségi vagyonkezelő hivatal egyelőre 300 ezer DM.-et fordít újabb kutatásokra

és egy 60 tonnás „minebooster” fog ismét taposóútra indulni. (ez a környezetvédőknek nem tetszik).

(Der Spiegel, Hamburg, 2001. 31. sz. 36-37. oldal)